

ROMÁN
Josefa Aug. Tomiče.

Bosenský drak.

Autorisovaný
překlad
prof. Frant. Fabouna.

(Pokračování.)

Husein kapitán, jenž měl svůj tábor v Dolci, měl v úmyslu také vytrhnouti k tvrzi, aby, bylo-li by třeba, Vidaiče podporoval. Když minula půlnoc a bouře s deštěm nejlítěji zuřila, počalo se vše hýbati proti tvrzi. Hajduci, silní chlapci vzali s sebou tři čluny z řeky Lašvy, dva řebříky a několik seker. Opaatrně a ticha, jako to jen hajduci dovevou, připlížili se tito k hraděbnímu příkopu a spustili čluny do vody. Ali paša Vidaič již také svou četou přivedl k příkopu a rozestavil ji proti bráně. Hajdukové Marijanovi vsednou do člunů a šťastně se převezou na druhou stranu příkopu pod samými hraděbními valy. Zde přistavili řebříky a držíce zuby holé handžary a v pravici natažené pistole vylézali nahoru na valy. Za chvíli byli nahoře. Stráže byly dosti hustě na valech rozestaveny, neb Morali paša tušil, že by mohl Husein kapitán v té bouřlivé noci něco podniknouti. Ale strážníci po výtce buď spali aneb unavením dřímali, a ti, co bděli, nemohli pro tmou, déšť a vítr nic znamenati. S nataženou pistolí v levé a s holým handžarem v pravé ruce kráčel Marijan a za ním jeho druhové k hradní bráně. Přišed až na blízko vidí nizama an dřímaje stojí podepřen právě o samu bránu. Probozen šumotem vyvalil oči a spatřiv před sebou celý houf tázal se po turecku: "Kdo je?"

Místo odpovědi uchopil ho Marijan svalnatou rukou svou za krk i pohrozil mu handžarem, jestli že jen cekne. Ubohý nizama nemohl ani hlásku ze sevřeného hrdla vydati, a mezi tím chopili se hajduci seker, několik náhlých a prudkých ran padlo a hradní brána byla otevřena. Stráže na

bouchání to počaly se ukazovati, někteří chvátali i k bráně, ale bylo již pozdě, neboť hajduci již byli odvinuli provazy a spustivše most přes příkop, postavili se k otevřené bráně, s nataženými ručnicemi. Nyní spůsobily poplach a zapálily pochodně. Nizamové chopili se zbraní a shromazďují se na nádvoří i čekají jen vezíra. V tom rozhledl se hromový pokřik "Allah" za valy. Ali paša Vidaič kvapil se svou četou na most a ve chvíli byl v hradním nádvoří. Nedlouho po tom vyrazil i vezír ze svého harému, kde se na prahu ukázala plačící hanuma a mladá dceruška.

Vežír užřev při zaří pochodní převážnou sflu Bosňáků v hradním nádvoří, poznal na první pohled, že by každý odpor byl marným a bez dlouhého rozmyšlení ustanovil se na tom, že se vzdá.

Postoupiv napřed otázal se hlasitě: "Kde je váš vůdce, Bosňáci?"

Ali paša vyšel vstříc vezíru a zvolal naň: "To jsem já, vezíre! Přistup blíže a hned mne poznáš!"

Morali paša přistoupil k Vidaiči a pohleděv mu do tváře, nevolky ztrnul leknutím a nemohl ani slova promluvíti.

"Neboj se muži!" pravil Ali paša patře opovržlivě na chvějícího se Osmana, "mluv, co žádáš."

"Vidím," počal Morali paša nejistým hlasem "že by marné bylo všechno krve prolítí. Pročež chci se vzdáti, ale pod tou podmínkou, smíme-li já i moji lidé ozbrojeni z Bosny odtáhnouti."

"Se zbraní žádáte odejítí?" opakoval Ali paša i pokyvoval hlavou. "Sečkej trochu, až co řekne tomu všech nás velitel Husein kapitán."

Tento byl zatím již vešel do

dvora a Ali paša, který byl proň šel, vrátil se ve chvíli k čekajícím vezírovi s Huseinem, jenž sedě na koni, pyšně se postavil před poníženého Osmana.

"Slyšel jsem, co žádáš, pašo!" promluvil Husein, ale to nemůže se státi.—Ty i tvoje četa složíte zbraň. Tvé lidi dopraviti dám k rakouskému pomezí a pak nechť si jdou, kam jim bude libo, ale ty zůstaneš mým zajatcem.

Morali paša byl téměř zničen uslyšev ta rozhodně pronesená slova.

"Obměkči se, kapitáne!" prosil nešťastný Osman. "Mám při sobě ženu a děti." "Nic se jim zlého nestane," odevce Husein kapitan krátce, "A nyní slož zbraň." Seznav vezír, že tu není jiné pomoci, rozkázal nizanům, aby se sešikovali, a pak je vyzval aby složili zbraň. Vojákům to bylo poněkud vhod, neboť život jejich v Bosně, kde na ně jak Mohamedané tak křesťané nedůvěřivými očima hleděli, nebyl ani dost mále příjemný. Všichni bez odkladu složili zbraň.

Po té přistoupil Morali paša k Huseinovi a odpásav meč odevzdal jej mladému kapitánu. Nemohl ani slovo se sebe vypraviti než zaslzené oči prozrazovaly, jak těžce nese to ponížení a nešťastný osud, který jej a jeho rodinu stihl.

Hanuma vezírova a dcera patřič na prahu harému a celý ten výjev obávala se ihned, že to nic dobrého neznamena. Zapomenuvše na stydlivost a turecké obyčeje, přiběhla k vezírovi se zoufalou tvář a tázala se ho po turecku: "Jak se to má s tebou, jak s námi?"

"Zajati jsme, milé děti!"

"Zajati!" vykřikly matka i dceta. "Mezi těmi divochy!" doložila matka, rozená ze Stambulu.

"Upokojte se, dámy!" pravil lahodným hlasem Husein kapitán v tureckém jazyku. "Ni vám, ni vezírovi nestane se nic zlého."

Ženské pohledy naň s vděčným okem, a po té nařídil Husein kapitán beji Zlatareviči, aby bděl nad vezírem a jeho rodinou, kterou ubytovali v harému.

"Ach jak krásné jest to děvče!" pravil bej Zlatarevič pro sebe, zamknu za novými zajatými dvěře harému. "Ji k vůli dal bych se i sám zavřiti." A vsuutku Zejna, dcera vezírova, byla překrásné děvče as 17 leté, pravá vychodní krásá, havraních vlasů, žhoucích očí.

Zatím přestalo pršet a bouře ulevila. Mračna se počala rychle trhati a za krátko nastalo krásné jarní jitro. Husein ustanovil četou tři sta mužů, která měla nizam k rakouskému pomezí dopraviti a potom odešel do dvora vezírova. Za ním šli Ali paša Vidaič a stráž Huseinova, Marijan se svými soudruhy.

S několika okamžiků již plápolala na hradě vezírově zástava Huseinova, děla pobala houkati s hradních valů, a v hřímání to mšsil se jasot travaňských Mohamedánů a hromovitě vítězoslavné

"Alah" všech povstaleckých čet v Travníky a okolí

Nevýslovná radost zavládla v táboře bosenském, vždyť náměstek sultanův padl povstalcům do rukou a drak bosenský opanoval sídlo bosenského vezíru.

Husein se těší z nadšení svého vojsko i spokojeně naslouchá jejich jásotu. "Sláva ti Bože!" pravil pozdvihnuv krásné své oči k jasnému nebi. "Tys byl při mně!" Po tom se rychle obrátil jako by mu bylo něco na mysl připadlo i dal zavolati Marijana, náčelníka svých hajduckých strážců. Marijan se dostavil v okam-